

KJØGE HUSKORS.

Vaudeville i 1 Akt af J. L. Heiberg.

(1831. Det kgl. Theater.)

Auber. „Muurmesteren.“

Allegro non troppo.

I

f *p*

Frølich. 1. Højt un-der

legato

Tag bor jeg i Mag, bygger, som en Sva- le, Re- den i- mod Mur. Nær ved sin Himmel, dog ik- ke svimmel, flag- rer
Lyst! snart ved mit Bryst hvile skal min Elsk- te, til- lids- fuld og øm. El- skede Steder! gjenser jeg e- der, drømmer

Tan- ken i den fri Na- tur. Li- stig dog ser mangen Gang Svalen Me- get, som sker i Kamret og
Hjer- tet sødt sin før- ste Drøm. Ha! Men hvor- dan! hist un- der Taget staar jo en Mand ved Vin- du- es-

p

Sa- len, mens den syn- ger fra Re- den ned: Frø. 1.-2. Ta- g jer i- va- re! Fuglen kan er- fa- re, som en fin Spi-
fa- get! her det gjælder For- sig- tig- hed.

p

on, hver Hem- me- lig- hed. Dog den go- de Sva- le kan synge, men ej ta- le; al- drig i sin Sang den rø- ber, hvad den

ved, al- drig rø- ber den i sin Sang, hvad den ved. 1. Ferdinand. 2. O hvil- ken
p ved! *p* *pp*

Andante grazioso.

Fransk Melodi. N'oubliez pas l'heure du rendez-vous.

II. *p e dolce*

p

Ferdinand.	1. Naar	Af-ten-
Lise.	2. Naar	sva-ge
Ferdinand.	3. Glem	Ti-den
Lise.	4. El	sken-des

glans og	Mor - gen -	rø - de	til Bru-de	kys ved	mat - te	Stjer-ne-
Lys i	Som - mer-nat-ten	glim - te,	naar San-ger	ska - ren er	taus i	Mark og
ej! hvis det	suk - ker i	Lun - den,	van - ker et	Gjen - færd	mel - lem	dis - se
Tan - ker ved	Af - sked sig	nær - me,	Nær - he-den	blen - der, den	skil - ler	kun

skjær	sam - les i	kor - te, for-	tro - li - ge	Mø - de,	da	er det
Trær,	naar fjer-ne	Sejl vi paa	Bug - ten kun	skim - te,	da	er det
Trær,	hæ - ves u -	ro - lig din	Barm i Mid-nat-	stun - den,	da	er det
ad.	Fra - stan-dens	Nat! Ved din	Maa - ne de	svær - me;	da	er det

Tid,	og da	mø - des vi	her.
Tid,	og da	mø - des vi	her.
Tid,	thi da	spø - ger jeg	her.
Tid,	og da	mø - des man	glad.

mf *pp*

Allegro vivace.

Blase.

Rossini. Ouverture til „Vilhelm Tell.“

III. *f*

1. Her er jeg, kære Barn, jeg gør høj - e Spring, ti naar
Hun-de-dags-tid, ej et Ord om Hund jeg i -
ret! vil De se jeg har tænkt paa Dem, jeg har

Dem jeg kun ser, er mit Liv en Fest. Det er hedt! jeg maa tra-ve saa vidt-om-kring, og jeg sve - der som en
dag gi-der hø - re, ti ved De vel, jeg har alt i den tid-li-ge Mor-gen-stund slaat om - trent en lil - le
her Me-di - cin, som er ex - cel-lent. Vil De se, hvad jeg ta-ger af Ve - sten frem til min sø - de lil - le

Vogn-mands-hest. I min Fart kan mig dog ik - ke hin - dre den he - de Luft og So - lens Ild, ti der
Snes i - hjel. Mellem dem var et Par som var ga - le, de an - dre mang-led Tegn og Pas; med Cou-
Pa - ti - ent! *Li.* O min Syg-dom vil nok, som jeg haa - ber, gaa o - ver u - den Me - di - cin. *Bl.* Tag kun

ra-ser med Magt i mit In - dre en Flam-me nok saa stærk og vild. *Men* De bør Dem mo-de - re - re, Dem
ra-ge jeg greb de-res Ha - le, og spurg-te bi-ster: Was ist das! *Lise.* Og nu træt-tet af at myr - de, De
her-af en tre - di - ve Draa-ber, og vær for-re-sten e - vig min. *Lise.* Nu saa kom da med den Fla - ske! Den

1. 2. *Blase.* 3.

spa-re lidt, gaa frem i Mag, og det saa me-get me - re paa slig en rædsom Hunde-dag. 2. Ei om
sø-ger Fred i El-skovs Havn, hvor De som en kje-len Hyr - de for - el - sket stammer Li-ses Navn! 3. Ganske
gør vel Ondt saa-lidt som Godt. *B.* Monhun ej den lil-le Ta - ske har Lyst med mig at drive Spot?

Allegretto.

Ferdinand.

Auber. „Fra Diavolo.“

IV.

p

1. I - mor-ges han sig vi - ste i Stal-den i vor gam-le Gaard,
 2. Mens han saa-lun-de spøg - te, han ru-sked i den lil - le Dør,
 3. Paa Vej-en hid til Kjø - ge han sted-se har med Vog-nen fulgt;

ved den Hav-re ki - ste, som Du nok veed, der staaer. Jeg kom-mer just i Tan - ker, en
 og om Kam-ret søg - te, hvor - i Du boe - de før. Han skreg med Tor - den stem - me: „Hvor
 men alt vant at spø - ge, har han sit Aa - syn dulgt. Først løb han he - le Ti - den som

gam-mel, pud - ret Mand jeg seer, vredt i Ki - sten han ban - ker, mens han i Skjæ-get
 er dog Niels, min for - dums Ka!?, Jeg ham al - drig skal glem - me, at han min Hav - re
 Pu - del, sort med rød - lig Blis, men for-gjor - de sig si - den baa - de til Mops og

leer.
 stjal.“
 Spids.

fp
 Tænk
 Tænk
 Tænk

dig!
 dig!
 dig!

det var min On - kels Po - styr! men hvem
 hvil - ket for - dømt Spø - ge - ri! men du
 han vil dig hen - te til sig! ja nu

Niels.

Ferd.

Niels.

Efter sidste Vers.

troer du, stak i den sam-me Fyr?
 gjæt-ter nok, hvad som stak der-i?
 ved du jo, hvem der hen-ter dig?

pp

Djæve-len! Djæve-len!
 Djæve-len! Djæve-len!
 Djæve-len! Djæve-len!

Djævelen!
 Djævelen!
 Djævelen!

f

Andantino grazioso.

J. L. Hejberg.

V. *mf*

p

Ferdinand. 1. Jeg øn-sker mig en yn-dig Viv, som el-sker mig med Ungdoms Varme, hoshvem, til
 Perlekjær. 2. En halvkvædt Vi - se jeg for- staar: Mal-vi - na me - ner De, min Herre? *F* Hun dej- lig
 Ferdinand. 3. En Ting end - nu, *P* Ja tal kun frit! *F* Hvo som mig Kær- lig- hed tør lo- ve, hun maa for
 Arthur. 4. Min Fa- der gaar lidt hastig frem, der- for lad mig Dem Re- sten si- ge: min Sø- ster
 Arthur. 5. Hør, Li- se, sig er det ej sandt: Her var en fransk Ba- ron i Vinter, som var mod
 Blase. 6. Hvad hø- rer jeg? De ta- ler og med Øj- ne - ne? ja til Ba- roner? *L* Det er et
 Ferdinand. 7. En an- den- gang, Hr. Perle- kjær, vi ta- le kan om dis- se Sager, jeg tør ej

sa - lig Tids- for - driv, jeg spø- ge kan i Skjøn - heds Ar- me. I Midjen smal, om Barmen bred, med Haa- ret
 er, men blond af Haar, og jeg for- langte brunt *P*. Des- vær- re! men hun har Dyd og stor For- stand, et Nemme,
 mig et dri- stigt Skridt, maa kun- ne selv en Daar - skab vo- ve. *P* Det kan Mal- vi - na, maa De tro; hun al Slags
 er en Brud for Dem, De fin- der ej en saa - dan Pi- ge. Hun dannet er, hun ta- ler Fransk; naar Ho- ved-
 hen- de høist ga - lant, og fast af El- skov sprang i Splinter? *L* Jeg derom in - tet si- ge vil; hans franske
 me- get ud- bredt Sprog, der ta- les vist af Mil - li - o - ner. *B* Men om jeg væ- re tør saa fri, jeg raa- der
 bli - ve læn- ger her, det er paa Tid at bort jeg dra- ger. Far- vel! far- vel! vi ses i - gjen! Far- vel! far -
De Andre.

brunt, og skelmsk af Øj- e, - nu har jeg nok, saa - vidt jeg ved, be- skrevet hen - de nøje.
 som fast al - ting fat- ter, *F* Jeg ved jo nok, min go - de Mand, at hun er De - res Datter.
 Daar - skab høj - lig skatter; vær ro- lig kun *F* Jeg er det jo, hun er jo De - res Datter.
 sta - den vi be - sø- ge, saa troer man, hun er u - denlandsk *F* Ja - vist, hun er fra Kjøge.
 Sprog for- stod jeg ik- ke; men hver gang mig han tal - te til, han brugte dan - ske Blikke.
 Dem: følg ik - ke Skikken. *L* Jeg læ- rer helst det Sprog, hvor - i jeg spa- rer Gram - ma - tik- ken.
 vell! og rejs med Lykke! Hvis i ^{sin} Plan ^{han} lyk - kes end, er det et Me - ster- stykke.

f

Allegro.

VI

p

<i>Kraft.</i>	1. Ser man, hvor	snart sig nu	Bla - det kun - de	ven - de? he - le	Far - cen er til -
<i>Ferdinand.</i>	2. Men hvis man	var den for	Al - le lyk - ke -	li - ge, som er -	holdt en saa - dan
<i>Arthur.</i>	3. Kors vil En -	hver sig er -	hver - ve me - get	ger - ne, naar han	ej kan faa en
<i>Niels.</i>	4. Hol - der det	Stik med vort	Huus - kors her i	Kjø - ge, si - den	Le - ven - de tør
<i>Lise.</i>	5. Tin - gen er	klar: naar The	a - tret faar et	Styk - ke, som hos	Dem gør in - gen

en - de, det er	klap - pet og	klart.	<i>Alle.</i>	Ser man, hvor	snart sig nu
Pi - ge, man sit	Kors nok	bar.		Men hvis man	var den for
Stjer - ne, som er	me - re	værd.		Kors vil En -	hver sig er -
spø - ge, mod al	gam - mel	Skik?		Hol - der det	Stik med vort
Lyk - ke, det et	Hus' - kors	har.		Tin - gen er	klar: naar The -

Bla - det kun - de	ven - de? he - le	Far - cen er til -	en - de, det er	klap - pet og
Al - le lyk - ke	li - ge, som er -	holdt en saa - dan	Pi - ge, man sit	Kors nok
hver - ve me - get	ger - ne, naar han	ej kan faa en	Stjer - ne, som er	me - re
Huus - kors her i	Kjø - ge, si - den	Le - ven - de tør	spø - ge, mod al	gam - mel
a - tret faar et	Styk - ke, som hos	Dem gør in - gen	Lyk - ke, det et	Hus - kors

klart! *Grønmeyer.* Vist in - gen kan pas - se paa en saa - dan Pi - ge; En alt af
 bar. *Blase.* Jeg, med For - lov, har et Hus - kors i mit Hjør - te: Kær - lig - heds
 værd. *Perlekyær.* Dog, alt - for smaa e - re beg - ge to, min sand - ten! Først E - le -
 Skik? *Frellich.* Sligt er kun Fjas; nej, et Hus - kors frem for al - le plej - er man
 har. *Lise.* Det - te, som er alt i Tit - len der - til stemp - let, skal det Ex -

sli - ge er et Hus - kors for en Mand. *Ferd.* Sig ik - ke det. *Grønm.* Hold
 Smer - te, det er den, som gør mig flau. *Arthur.* Det Ord er sandt. *Blase.* De
 phan - ten kan din e - gen Høj - de naa. *Niels.* Saa stort et Dyr! *Perlekyær.* En
 kal - de hver en Mur - svend paa Stil - lads. *Lise.* Det var jo Skam! *De Andre.* Vort
 emp - let af et Hus - kors gi - ve her? Spør - ge Dem ad For -

Mund! ti jeg har Ret. Ser man, hvor snart sig nu Bla - det kun - de ven - de? he - le
 er nu saa ga - lant. Ja, hvis man var den for Al - le lyk - ke - li - ge, som er -
 di - plo - ma - tisk Fyr! *Alle.* Kors vil En - hver sig er - hver - ve me - get ger - ne, naar han
 Hus - kors, det er ham! Hol - der det Stik med vort Hus - kors her i Ij ø - ge, si - den
 fat - te - ren mig bad. Tin - gen er klar: naar The - a - tret faar et Styk - ke, som hos

Far - cen er til en - de, det er klap - pet og klart!
 holdt en saa - dan Pi - ge, man sit Kors nok bar.
 ej kan faa en Sjer - ne, som er me - re værd.
 Le - ven - de tør spø - ge mod al gam - mel Skik?
 Dem gør in - gen Lyk - ke det et Hus - kors har.